

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 245/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 40/22 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 505/23 од 01.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 40/22 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 505/23 од 01.11.2023. године, у односу на повреду закона из члана 74. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 40/22 од 20.12.2022. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим да су извршили кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру, па су осуђени и то окривљени АА на јединствену казну затвора од десет месеци а окривљени ББ на јединствену казну затвора од једне године и четири месеца, у које казне им је урачунато време проведено у притвору. Оштећени је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева а окривљени су ослобођени од дужности да накнаде трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 505/23 од 01.11.2023. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву и бранилаца окривљених а пресуда Вишег суда у Панчеву К 40/22 од 20.12.2022. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Далибор Катанчевић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП повреде одредбе члана 74. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или их преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или одбити оптужбу за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. став 1. ЗКП, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 74. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим у образложењу ове повреде не опредељује ни један доказ као незаконит, већ суштински указује на повреду закона из члана 74. ЗКП. Ово са разлога што наводи да је окривљеном одређена мера забране напуштања стана, а суд је држао главне претресе у одуству браниоца окривљеног, што је довело до укидања прве првостепене пресуде од 19.04.2022. године. Након укидања, последице ове повреде нису отклоњене ни у новом поступку обзиром да одбрана окривљеног није присуствовала извођењу доказа у претходном поступку, па је суд био дужан да понови извођење тих доказа, што није учинио, већ је заказивао главне претресе у размацима од свега пар дана, онемогућавајући у потпуности припрему одбране, игноришући поднеске бранилаца о немогућности приступа на главни претрес и на крају онемогућавајући браниоца да изнесе завршну реч. На наведени начин суд је грубо повредио окривљеном АА право на одбрану.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 74. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку је прописано да окривљени мора имати браниоца ако је задржан или му је забрањено да напушта стан или је притворен – од лишења слободе, па до правноснажности решења о укидању мере.

Имајући у виду да из списка предмета произилази да је окривљеном АА мера забране напуштања стана укинута решењем К 40/21 од 19.04.2022. године, те да је након укидања пресуде Вишег суда у Панчеву К.бр.40/21 од 19.04.2022. године, у поновљеном поступку, током целог поступка окривљени имао браниоца адвоката Далибора Катанчевића, те да се поступак против окривљеног водио за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру за које је прописана казна затвора од једне до пет година, то по налажењу овога суда, у конкретном случају није учињена повреда закона из члана 74. ЗКП, обзиром да окривљени није био у притвору, нити му је било забрањено напуштање стана, а кривични поступак се водио за кривично дело за које није била обавезна одбрана.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева окривљеном и браниоцу. Међутим ову повреду закона бранилац окривљеног образлаже тако што врши оцену изведених доказа и наводи да одбрана окривљеног и остали докази указују да је окривљени поступао у циљу одбијања од себе истовременог противправног напада услед употребе прекомерне силе од стране полицијских службеника, те да се евентуално, по мишљењу браниоца, у његовим радњама могу стећи само обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, на који начин се суштински оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима и оценом доказа датом од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Поред наведеног, као разлог подношења захтева бранилац истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, у образложењу наведене повреде наводи да је суд окривљеном изрекао казну затвора придајући превелики значај отежавајућим околностима наспрам олакшавајућих, на који начин се суштински истиче повреда члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа дату од стране нижестепених судова и повреду члана 441. став 1. ЗКП, а што не

представља законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, која повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да нико од сведока није видео да је окривљени ударио оштећеног, те да је окривљени осуђен само на основу речи оштећеног чију доказну снагу треба сагледати у светлу тога да је мењао исказ. Даље напомиње да нема сагласности око битне чињенице а то је моменат задобијања повреде код оштећеног, нити механизам настанка повреде, те да је суд олако и некритички прихватио и налаз и мишљење вештака у чијем налазу постоји огромна контрадикторност. Бранилац закључује да остаје нејасно на основу чега су судови на несумњив начин извели закључак да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет.

На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 74. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић